

Радой Ралин

Спомен

Под зимния навъсен небосклон,
през пустите унгарски градове
по цели дни вървахме ние...
Онези януарски студове
и нашият разкъсан ешелон.

Враждебно блъска вятърът насрещен.
Исус Христос – от всеки кръстопът!
Не дойде никой друг да ни посрещне,
за добър час ръка да ни помага...
Тук хората, по къщите си скрити,
за вратите
надзъртаха подире ни в уплаха.

Не ни помага никой отдалече с ръка!
Защо, защо от нас се всеки крие,
нали сега сме ние
освободителна войска?

Но в тези селища невъдошевени,
без старци, без жени и без деца
ний виждахме
тук-там по улиците накачени
червени, много малки знаменца.

О, плахите червени знаменца!
Те боязливо в тоя студ трептяха
и ний към тях извърщахме лица,
щастливо нашите сърца туптяха:
Живееха наблизко комунисти.

Къде са те? Защо сега ги няма?
Завода си затрупан ли различават,
в кметството ли цяла нощ не спят
и пак въпросът си остава нерешен,
ще има ли за хората обяд
през следващия ден?

Къде са да ги срещнем, да ги спрем,
ръцете им да стиснем,
кураж да им дадем!

А чакаше ни път и неизвестност...
Тепърва всичко ставаше война
и в нея – не идеала другата страна.
Но в пътя ни безкрайно дълъг, тежък,
но в пътя ни, затрупан в сняг, блестяха
мъничката червени знаменца!

Но можехме ли всичко да обясним?
ний вярвахме,
ний бяхме млади.
За нас
по-важно бе да вървим.

1948

КРАЙ

© 1948 Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Публикация:

Радой Ралин. Избрани творби в два тома. Том първи
„Български писател“, С. 1984

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5831>]